

Svajonų
ROMANAI

JESSICA
LEMMON

Akimirkos žavesys

Knygute.lt

Jessica Lemmon

AKIMIRKOS ŽAVESYS

Trijų knygų serija
"*Pabučiuok mane*"
Antra knyga

Versta iš Jessica Lemmon, *One Wild Kiss*, 2020

© Jessica Lemmon, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2023

ISBN 978-609-03-0911-7

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Įkvėpk. Iškvėpk. Jis tik vyras kaip visi.

Tik nuodėmingai gražus vyras, dėvintis nepriekaištingai prie kūno prigludusį tamsiai mėlyną dizainerio kurtą kostiumą.

Tik vyras gražiausiomis pasaulyje spindinčiomis šviesiai rudomis akimis ir žaviai sutaršytais plaukais, kuriuos greičiausiai suvėlė pats ar kokia laimingiausia iš visų moteris.

Tik vyras, jau metus nė akimirkai nedingstantis iš jos minčių, sielos ir širdies. Tačiau jis – jos bosas, taigi prisivajoti nederėtų.

Jis tik vyras kaip visi.

Edisona Abrams šia mantra pradėdavo kiekvieną darbo dienos rytą, prieš įžengdama į *TomNoks* pastatą, lipdama į stiklinį liftą ir kildama į milijardų dolerių vertės technologijų įmonės viršutiniame aukšte esantį kabinetą.

Lygiai prieš metus priėmusi darbo pasiūlymą dirbti bendrovės prezidento asistente, tikėjosi, jog vadovas bus senesnis. Daug senesnis. O ne vyresnis už ją vos šešiais mėnesiais ir lyg ką tik nužengęs nuo žurnalo viršelio. Žinoma, galėjo iš anksto pasidomėti, kas bus jos vadovas. Užtut taip padariusi, pamačiusi skelbimą, kad

TomNoks ieško darbuotojo, nieko nelaukdama išsiuntė gyvenimo aprašymą.

- Negalėjau tavęs nepasveikinti, - dabar ištarė tas vyras, Edisonai priešais nosį padėdamas jos mėgstamiausią keksiuką, vanilinį su sviestinio kremo glaistu. Uždegęs auksinę žvakutę, užpūtė degtuką. Veidas, kurį Edisona matydavo kiekvieną darbo dieną, paskendo dūmuose. Regint, koks jis pasakiškai gražus, net širdis spurdėjo. Nesąžininga dėl kitų vyrų, kad Brenui teko patys geriausi genai.

- Ar turėčiau padainuoti „Pačiai geriausiai vadovo asistentei“ ar „Laimingos pirmųjų darbo metų sukakties“? - Brenonui Noksui plačiau nusišypsojus Edė buvo nuginkluota.

Kaip įmanydama stengėsi nustoti juo žavėtis, jo ilgėtis ir liautis žiūrėti taip, lyg tuoj puls jam po kojomis, tačiau viskas veltui. Gerai, kad bent įstengdavo nutaisyti jausmų neišduodančią veido išraišką. Kitaip nepajėgtų nuslėpti susižavėjimo, kurį pajuto vos bosui ištiesus ranką darbo pokalbio pabaigoje.

Labas, esu Brenonas Noksas. Gali vadinti mane Brenu.

- Už tai, kad man padainuosi, niekas papildomai nemokės. - Ji pasilenkė ir švelniai užpūtė

žvakutę. – Šito nereikėjo, tačiau malonu, kad prisiminei. Ačiū.

Brenonas Noksas – ne tik gražiausias vyras, bet ir nuoširdus, labai protingas. Aukštas, žavus, turi gerą humoro jausmą... ir velniškai seksualus. Nieko keista, kad Edės mintys be persotojo sukosi apie jį.

– Labai pasisekė, kad tave turiu. – Jis įkišo rankas į kostiuminių kelnių kišenes ir žvilgtelėjo sau per petį, lyg įsitikindamas, kad niekas nesiklauso. – Ketinau surengti vakarėlį, tačiau vienas nieko nesugebu. Be tavęs kaip be rankų.

Jam pamerkus akį, Edisona pajuto, kaip linksta keliai. Atiduotų viską, kad tai būtų tiesa. Kad Brenonui ji būtų reikalinga kaip moteris, o ne kaip asistentė.

Kaip mylimoji. *Ek...*

– Gera girdėti, jog esu nepakeičiama. – Ilgainiui ji išmoko šaltai šypsotis ir neišduoti to, ką iš tikrųjų jaučia. Sunku nekreipti dėmesio į karščio bangą, nuvilnijusią nuo krūtinės iki kelių, tačiau Edisona stengėsi susiimti. Tikino save, kad iš paskutiniųjų malšins kylančius geidulius jam esant šalia.

Ir jai tai neblogai sekėsi. Rodėsi, protas su tuo susitaikė, o kūnas... taip pat buvo priverstas tai

padaryti.

- Jei ne krūva darbų, dovanočiau laisvadienį,
- išrietė antakį Brenas. - Ką šiandien turiu pa-
daryti?

Jo darbotvarkę Edisona žinojo atmintinai. Kon-
ferencija ir du susitikimai.

- Turiu laiko kavos puodeliui, prieš pradėda-
mas darbo dieną. - Dar kartą pažvelgė sau per
petį. - Ir kol kas nematau baisiojo generalinio
direktoriaus. Eime iš čia.

Baisusis generalinis direktorius buvo Brenono
vyresnysis brolis Roisas Noksas. Prieš kelis mė-
nesius tėvui išėjus į pensiją, Roisas ir Brenas
pretendavo į jo vietą. Brenas norėjo, kad gene-
ralinio direktoriaus pareigos atitektų broliui,
nes šis vyresnis. Edisona irgi taip manė. Nors
Brenas darbe nepralenkiamas ir vyresniam bro-
liui nė kiek nenusileido. Jos akimis, jis buvo ver-
tesnis šių pareigų.

Tapęs generaliniu direktoriumi, Roisas suži-
nojo netrukus tapsiąs tėvu. Būsimo vaikelio
mama, Teilorė Tompson, buvo *TomNoks* vadybi-
ninkė ir brolių vaikystės draugė, su kuria *susiti-
kinėjo* ir Brenas.

Tai bent istorija.

Brenui ir Teilorei susitikinėjant, Edisona elgėsi

kaip kokia pavydi mergina. „Susitikinėjo“ tikriausiai būtų per stiprus žodis, nes jie bendravo itin šaltai. Edisona galėtų lažintis, kad santykiai apsiribojo tik bučiniais, nors jai neteko matyti jų bučiuojantis.

Pavyduliavo senoji Edisona, ne naujoji. Naujoji stengėsi gyventi savo gyvenimą ir užgniaužti Brenui jaučiamą geismą. Turėjo tai padaryti. Šis darbas jai be galo svarbus. Savigarba taip pat. Nepraleis gyvenimo ilgėdamasi vyro, nekreipiančio į ją dėmesio.

- Būtų nuostabu išgerti kavos, tačiau turiu atsakyti į elektroninius laiškus. - Verčiau palaikyti tik darbinius santykius. Jie ir taip praleisdavo nemažai laiko dviese, aptarinėdami jo darbotvarkę ir verslo reikalus, apie kuriuos turėjo žinoti asistentė. Tačiau jei bendraus už darbo ribų, atrodo, jog jis ranka pasiekiamas. Nors taip *nebuvo*. Tik ne jai.

- Nagi, Ede. - Brenas padėjo delnus ant jos darbo stalo, tarp jų nutįso margas kaklaraištis. Tada pridūrė: - Leisk tave iš čia išsivesti. - Ir Edė pasidavė.

Jausmai paėmė viršų.

- Na, gerai, bet norėsiu dvigubo espresso su dvigubai daugiau vanilinio sirupo. - Iš apatinio

stalčiaus ji išsitraukė rankinę ir persimetė per petį. – Ir plaktos grietinėlės ant viršaus.

Jis pasilenkęs šyptelėjo:

– Juk šiandien tavo darbo įmonėje metinės, todėl ant viršaus galėsi gauti, ko tik panorėjusi.

Ar galima gauti tave?

Užteko tokių nekaltų Breno žodžių, ir per sekso ištroškusį Edės kūną nuvilnijo geismo banga. Tai buvo lyg žingsnis atgal. Atsispirti bus sunkiau, nei atrodė.

Pastaruoju metu Edė kaip niekada stengėsi suimti save į rankas dar ir dėl jo buvusios merginos Teilorės pastabos. Ši tarp kitko pasakė, kad Brenonas ir Edisona kartu gražiai atrodo. Vadinasi, pastebėjo, jog Edei bosas kritęs į akį. Blogiausia ne tai, kad Brenas išgirdo šiuos Teilorės žodžius. Blogiausia tai, kad į juos sureagavo. Tuo metu jis kaip tik buvo kopijavimo kambarėlyje koridoriaus gale ir tai išgirdęs akivaizdžiai įsitempė, veidas surimtėjo.

Edisona vos kiaurai žemę neprasmego.

Rodė, Brenonas laiko aukštai iškėlęs plakata su užrašu „TU MANĖS NĖ KIEK NETRAUKI, EDISONA.“ Tai akivaizdu. Net *labiau* nei akivaizdu.

O kadangi darbas Edei patiko ir ji nenorėjo galutinai prarasti išdidumo, protingiausia buvo

jausmus užgniaužti. Metų metus buvo vieniša. Beliko tik kaip nors įtikinti širdį, kad tokia bus ir toliau.

Sunku.

Bet būtina. Vienintelis geras dalykas, kurio išmokė tėvai: iš kitų nieko nesitikėti. Nei pinigų, nei draugystės, nei meilės. Deja, paskutinį punktą pamiršo, vos tik pamatė jaunesnįjį brolių Noksą. O dabar, jei reikės, buvo pasiruošusi trankyti galvą į sieną, kad tik atsispirtų seksualiojo boso kerams.

Gal su Brenonu išgerti kavos būtų visai neblogai. Juk bendradarbiai tai daro. O Edisona siekia su bosu palaikyti gerus darbinius santykius. Gal šis tikslas ir ne pats geriausias, tačiau pradžiai pakaks ir tiek.

- Pamiršk jį, - sumurmėjo ji rankinėje ieškodama telefono.

- Ką sakei? - žengdamas į koridorių paklausė Brenonas.

- Ne, nieko. - Nusišypsojusi Edė pajuto, kaip stipriai suspaudė širdį. Pastaruoju metu tai nedavė ramybės.

* * **

Viskas labai keista.

Kai nutraukė santykius su tuometine mergina

Teilore, o Roisas ėmė dirbti generaliniu direktoriumi, Brenonas darbe patyrė nemažai iššūkių. Edisona Abrams buvo vienas iš jų.

Jo asmeninė padėjėja nepakeičiama. Patikima, įvykdo visus jo norus. Nuo pirmos darbo dienos pritapsi, nemažai prisidėjo prie to, kad Brenas vertinamas kaip puikus įmonės prezidentas. Jei ji išeitų iš darbo, jis...

Apie tai negali sau leisti nė galvoti. Sakoma, jog už kiekvieno sėkmės lydimo vyro stovi stipri moteris. Seniau Brenas tikėjo, kad ta moteris Teilorė. O dabar buvo tikras, jog tai Edė.

Po nekaltų Teilorės Tompson žodžių judviejų su Ede santykiai tapo įtempti. Gal dėl meilės Roisui, o gal dėl nėščios moters organizme siaučiančių hormonų Teilorė pareiškė, jog Brenonas ir Edė tobulai tinka vienas kitam ir ji turėtų būti jam daugiau nei asistentė. Ir jis, ir Edisona po šio komentaro pasijuto nesmagiai. Breno veidas sustingo iš nuostabos, o jos akyse suspindo baimė. Stingdanti baimė. Scena priminė kadraį iš Alfredo Hičkoko siaubo filmo „Paukščiai“.

Brenas buvo neseniai išsiskyęs su Teilore, o tėvui išėjus į pensiją darbe patyrė nemažai streso, todėl neketino veltis į naujus santykius. Vis dėlto reikia pripažinti, kad pastaruoju metu

į Edisoną žiūrėjo šiek tiek kitaip.

Šiek tiek.

Rimtų planų dėl Teilorės neturėjo. Jautė buvęs suklaidintas. Vis dėlto bent turėjo tiems santykiams priežastį. Manė, jei ta moteris bus šalia, visiems atrodys, jog jis nusipelnęs tapti generaliniu direktoriumi. Matote? Pats save suklaidino. Po kelių nenusisekusių pasimatymų pamane savo galimybes darbe padidinsiąs, jei... Teilorei pasipirš.

Tuo metu viskas atrodė suprantama. O dabar Brenas džiaugėsi, kad jiedu taip niekada ir nepermiegojo. Jei tai būtų įvykę, nuotaika per bendras šeimos šventes tikriausiai nebūtų labai maloni.

Taigi. Kaip ši istorija susijusi su Ede?

Pralaimėjęs lenktynes dėl generalinio direktoriaus pareigų broliui ir Teilorei ėmus lauktis jo sūnėno ar dukterėčios, Brenas biure leido vis daugiau laiko. Ir vis dažniau atkreipdavo dėmesį į asistentę. Edė, gal stengdamasi greičiau pamiršti užuominą, kad jiedu turėtų susitikinėti, o gal paprasčiausiai norėdama pamaloninti boso savimeilę, aplink sukiojosi vis dažniau.

Brenas matė, kaip ji gilindavosi net į nuobodžiausius darbinius reikalus. Pro akis

nepraslydo ilgus, laibos kojos – gal ji laisvalaikiu bėgioja, o gal lanko jogos treniruotes? Matė ir tai, kad Edė atsinešdavo pietus iš šalia esančio restorano, o jam užsibuvus biure irgi likdavo padirbėti.

Kitaip sakant, buvo akivaizdu, jog Edisona vieniša.

Nekalta Teilorės pastaba, rodė, sumaišė kortas. Jis vis dažniau galvojo apie Edę. Svajėjo apie ją kaip apie moterį, ne kolegę. Dėl šios priežasties šįryt jų dviejų pokalbis buvo šiek tiek keistas. Sunku patikėti, tačiau bendrauti su ja dalykiškai tapo sunkiau nei pasipiršti Teilorei prieš porą mėnesių.

Šiandien sukanka lygiai metai nuo tada, kai Edisona pas juos dirba. Ypatinga diena. Jei Brenonas nori, kad ji įmonėje dirbtų dar metus, turės smarkiai pasistengti. Kažin ar pakaks kavos ir keksiuko tarp jų tyrančiai įtampai numalšinti, tačiau tai bent šiočia tokia pradžia.

Švietė kaitri Kalifornijos saulė, biurų pastatą supančią sodriai žalią pievelę pagyvino įvairiaspalvės gėlės, į dangų stiebėsi palmės. Kitapus pievelės buvo kavos namai, laikinai priklausantys *TomNoks* bendrovei. *The Gnarly Bean* ruošė skaniausią kavą visoje Kalifornijoje, Brenonas ėjo dėl jos iš proto.

- Dievinu šią vietą. - Edisonos veidą papuošė šypsena, žydros akys sužibo. Apsirengusi geltonai, šviesūs plaukai nepriekaištingai surišti į uodegą. Jos žavesio neįmanoma nepastebėti. Brenas atkreipė į ją dėmesį dar tądien, kai priėmė į darbą. Tačiau susižavėjimą be vargo užgniaužė. Brenui puikiai sekėsi numalšinti emocijas, bet įsibėgėjus lenktynėms dėl generalinio direktoriaus pareigų viskas pasikeitė.

Brenas palenkė blizgią sidabrinę stiklinių durų rankeną. Pajutęs dėkingumą, sekundę stabtelėjo. Ar yra gyvenime didesnė nuodėmė už puodelį kavos?

Žvilgsnis nesąmoningai įsmigo Edei į kojas. *Išgers tik vieną puodelį.*

- Už kavą moku aš, - priminė Brenas, matydamas, jog Edė ieško piniginių. Galėtų prisiekti, kad ji stebeilija jam į lūpas, prieš išstardama „a-čiū“. Ko gero, jam taip tik pasirodė.

Dabar prisiminiu tai, kas įvyko vos prieš kelis mėnesius, Brenonui buvo sunku patikėti savo sprendimais. Kvietė Teilorę į pasimatymus ne dėl to, kad ši patiko, bet todėl, kad taip tikėjosi tapti tinkamesnis eiti generalinio direktoriaus pareigas. Rodėsi, tuo metu jo protą ir kūną buvo užvaldęs kai kas kitas. Juk Brenas - atsipalaidavęs ir besimėgaujantis gyvenimu brolis

Noksas....